

Tématem rigorózní práce je dosud nepovšimnutá problematika činnosti Státní bezpečnosti na úrovni běžného okresu. Zabývá se na jedné straně vývojem organizace aparátu politické policie mimo velká centra, personálním obsazením a začleněním struktury StB do tamního systému totalitní moci. Na druhé straně analyzuje zájmy Státní bezpečnosti, vývoj pojetí nepřítele a údajných či reálných rizik pro stabilitu státní moci. Časový úsek 1960-1989 byl vybrán pro stabilní podobu územního členění i jako období proklamovaného dobudování tzv. socialistické společnosti. V tomto rámci lze sledovat, jaký vliv na územní strukturu Státní bezpečnosti měly důležité mezníky, jako období okolo Pražského jara 1968, vzestup občanských aktivit od konce 70. let i období pádu režimu koncem roku 1989.

Práce vznikla především studiem původních, dosud vesměs neprobádaných archivních materiálů, s použitím nečetných memoárů a sekundární literatury.

Úloha územních orgánů StB nespočívala v přímé a masové perzekuci občanů ale především v prevenci, výběrové perzekuci spíše ojedinělých iniciativ a v poskytování základních poznatků nadřazeným složkám. Územní orgány StB napomáhaly zabránit šíření protirežimních aktivit mimo hlavní centra, čímž významně přispívaly k monopolu komunistické moci.